

Arrest

nr. 100 178 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Dago, gelegen in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Sinds 2002 baatte u een winkel uit met computers en andere informaticabehoeften in Jalalabad. In de zomer van 2006 verkreeg u de toestemming om elke zaterdag computeraccessoires te verkopen op een markt in de basis van de Amerikaanse troepen in Jalalabad. Rond dezelfde periode begon uw broer te werken als soldaat bij het Afghaanse leger. In september 2007 kreeg uw vader een brief van de taliban waarin stond dat zijn ene zoon bij het leger was en dat zijn andere zoon naar de basis van de Amerikanen ging. Zowel u als uw broer werden aangemaand om met deze activiteiten te

stoppen, maar jullie gaven hier geen gevolg aan. Anderhalve maand later kregen jullie een tweede brief waarin stond dat u en uw broer ongelovigen waren die volgens de sharia gedood moesten worden. Eind november 2007 bezorgde de taliban u een derde brief in uw winkel in Jalalabad.

Tijdens zijn militair verlof in december 2007 ging uw broer op bezoek bij uw ouders in Dago. In de nacht van 7 december 2007 vielen de taliban binnen in jullie woning en ontvoerden ze uw broer. De volgende nacht kreeg uw vader telefoon met de mededeling dat zijn zoon was begraven.

Twee weken na de ontvoering van uw broer vielen de taliban opnieuw binnen in de woning van uw ouders. U was op dat moment in Pakistan om inkopen te doen voor uw winkel. Omdat de taliban u niet konden vinden sloegen ze uw vader. Hij had verschillende breuken en moest worden opgenomen in het ziekenhuis in Jalalabad. Bij uw terugkeer naar Afghanistan bezocht u uw vader in het ziekenhuis. Jullie zagen in dat uw leven in gevaar was en u besloot te vluchten. Dezelfde dag nog vertrok u naar Kabul waar u twee weken doorbracht in het huis van een smokkelaar. Eind 2007 of begin 2008 verliet u Afghanistan. U was bijna drieënhalf jaar onderweg tot u op 5 mei 2011 in België aankwam, waar u één dag later asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), foto's van uw winkel, foto's van uw broer, 2 badges van uw broer, een attest van het districtshuis van Chaparhar, uw winkelvergunning, de verkoopakte van uw winkel, een schoolattest, een attest van een IT-cursus, een verzendingsbewijs en uw medisch dossier in België.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw activiteiten als verkoper op de basis van het Amerikaanse leger in Jalalabad.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel (begin van) bewijs voorlegt omtrent uw activiteiten op de markt in de Amerikaanse basis in Jalalabad. U verklaarde dat elke handelaar die zijn goederen wou aanbieden over een badge moest beschikken om binnen te komen in de basis. U droeg die badge bij u toen u Afghanistan verliet, maar zou dit document onderweg hebben verloren toen u uit Iran vertrok. Gevraagd of u nog over andere bewijsstukken beschikte om uw aanwezigheid op die markt te staven, verklaarde u dat dit niet het geval was (CGVS 2, p. 11 – 12).

Voorts werd tijdens het gehoor vastgesteld dat uw verklaringen over de markt in de Amerikaanse basis bijzonder vaag en beperkt zijn. U verklaarde 14 maanden lang elke zaterdag computeraccessoires te hebben verkocht (CGVS 2, p. 11 – 12). Op die markt waren nog 20 à 25 andere handelaars aanwezig die net als u elke zaterdag terugkwamen om hun goederen te verkopen (CGVS 2, p. 10 en p. 12). Op de vraag wie de andere handelaars waren die aanwezig waren op de markt, verklaarde u echter deze personen niet te kennen en zei u enkel dat ze van overal kwamen (CGVS 2, p. 10). Toen hier even later op werd teruggekomen en u opnieuw werd gevraagd wie die andere handelaars waren en welke producten ze verkochten, kon u zich enkel de namen van twee andere personen herinneren die net als u IT-producten verkochten. U voegde hier aan toe dat enkel handelaars die dezelfde producten verkochten elkaar kenden, dat er veel mensen waren op die markt en u zich hun namen niet meer kon herinneren omdat uw activiteiten zich daar vier jaar geleden hebben afgespeeld (CGVS 2; p. 12). Toen u erop werd gewezen dat indien u zich de namen van die handelaars niet meer herinnerde, u zich toch nog hun verschillende kraampjes voor de geest zou moeten kunnen halen, kwam u niet verder dan te stellen dat alles wat men nodig had daar werd verkocht. Van kledij tot juwelen en sierraden (CGVS 2, p. 13). Toen u nogmaals de kans werd geboden om gedetailleerd de andere marktkramers en hun handelswaar te beschrijven, verklaarde u dat u zich dit niet meer voor de geest kon halen door alle ontberingen die u de voorbije jaren hebt doorstaan. U legde ook uw medisch dossier in België voor om aan te tonen dat u met veel medische problemen kampte toen u hier asiel aanvraagde (CGVS 2, p. 13). Na analyse (stuk 11) blijkt evenwel dat dit enkel betrekking heeft op in België uitgevoerde medische onderzoeken in verband met uw maag, lever en spijsverteringsorganen, wat allerm minst in staat is uw beperkte verklaringen over de markt te verantwoorden.

Van iemand die 14 maanden lang wekelijks op een markt voor de Amerikaanse troepen zijn koopwaar aan de man bracht, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij gedetailleerd over die markt zou kunnen vertellen. Uw verklaringen over de markt in de Amerikaanse basis in Jalalabad komen dan ook allesbehalve doorleefd over, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht de door u beweerde activiteiten als handelaar op die markt.

Ook aan de tewerkstelling van uw broer bij het Afghaanse leger kan geen geloof worden gehecht.

Zo dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over het werk van uw broer bij het leger bijzonder beperkt bleven. Zo verklaarde u dat uw broer een chauffeur was bij het nationale leger, maar

wist u niet welke rang uw broer had. U verklaarde dat uw broer bij het leger steeds actief was in Kabul, maar kon evenmin mededelen in welke basis hij zich daar precies bevond (CGVS 1, p. 11). U vermoedde dat uw broer zijn opleiding als soldaat in Kabul had gekregen, maar was dit allesbehalve zeker. U kon evenmin met zekerheid mededelen in welk bataljon uw broer zich bevond (CGVS 2, p. 8). U legde een foto voor van uw broer bij het leger (stuk 3). U slaagde er echter niet in mee te delen wie de collega's waren met wie uw broer op de foto ging (CGVS 1, p. 11). Hiernaar gevraagd bleek u zelfs geen enkele collega van uw broer bij het leger te kennen. U wist evenmin wie de commandant van uw broer was (CGVS 2, p. 9). Gevraagd naar meer concrete informatie over het werk van uw broer kon u enkel herhalen dat uw broer chauffeur was en verklaarde u daar verder niets over te weten. Toen u nogmaals de kans werd geboden om te vertellen over het werk van uw broer of gebeurtenissen die hij tijdens zijn werk had meegemaakt, verklaarde u dat uw broer u nooit iets had verteld en dat u geen andere informatie had (CGVS 2, p. 8).

Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het werk van uw broer moeilijk in overeenstemming kunnen gebracht met de documenten die u voorlegde om de tewerkstelling van uw broer te staven. Zo verklaarde u tot twee keer toe dat uw broer ongeveer één jaar of anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan bij het leger ging (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 8). Aangezien u verklaart in december 2007 of januari 2008 uit Afghanistan bent vertrokken, betekent dit dat uw broer in het midden van 2006 bij het leger is gegaan. Na analyse van één van de badges van uw broer (stuk 4) blijkt echter dat die badge geldig was van 22 februari 2005 tot 22 februari 2007. Toen u ermee werd geconfronteerd dat uw broer volgens die badge toch al haal wat langer bij het leger werkte, verklaarde u dat u steeds had gezegd niet precies te weten hoe lang uw broer bij het leger actief was. Toen u erop werd gewezen dat u voordien steeds had gezegd dat uw broer ongeveer één of anderhalf jaar voor uw vertrek bij het leger was gegaan, verklaarde u dat u uw informatie had meegedeeld en dat het aan het CGVS was om te zien wat er op zijn badge stond, hetgeen de vastgestelde inconsistentie allerm minst kan verhelderen (CGVS 2, p. 10).

Hierbij dient tevens nog te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw familie de badges van uw broer terugvond in zijn kleren nadat hij in december 2007 uit het huis van uw ouders was ontvoerd (CGVS 2, p. 9 – 10). De badge die u voorlegde was slechts geldig was tot 22 februari 2007. Er stelt zich dan ook de vraag waarom uw broer een badge bij zich droeg die al tien maanden vervallen was. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, verklaarde u dat het Afghaanse leger zelfs niet weet waar hun soldaten verblijven en dus ook geen belang hecht aan de geldigheid van een badge. U voegde daar nog aan toe dat u zelf vijf jaar zonder rijbewijs had rondgereden en dat niemand u daar ooit op had aangesproken (CGVS 2, p. 10). Dat het Afghaanse leger geen belang zou hechten aan de validiteit van de toegangsbades van haar personeel is evenwel een blote bewering die verder door geen enkele concrete informatie wordt ondersteund.

Voorts stelt zich ook de vraag waarom uw broer überhaupt in het huis van uw ouders bleef overnachten na hen een bezoek te hebben gebracht. Dit is een bijzonder opmerkelijk gegeven. U stelde immers dat uzelf, nadat de taliban jullie dreigbrieven begonnen te sturen, zelden of nooit meer naar uw ouders in Dago ging en dat u als u dit toch deed steeds vertrok in de ochtend om in de namiddag al naar Jalalabad terug te keren (CGVS 1, p. 8 en 18). Dat uw broer er geen graten in zag om zich ondanks de herhaalde bedreigingen van de taliban in het huis van uw ouders in Dago te overnachten, is dan ook weinig plausibel.

Aangezien u er niet in slaagde uw activiteiten als handelaar op de basis van het Amerikaanse leger in Jalalabad noch de tewerkstelling van uw broer bij het Afghaanse leger aannemelijk te maken, kan er logischerwijs ook geen geloof meer worden gehecht aan de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden en die aan de basis lagen van uw vlucht uit Afghanistan.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt hebt uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, of bij een terugkeer naar uw land van herkomst een dergelijke vrees of reëel risico te lopen/koesteren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

U kan echter de onveilige situatie in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar vermijden door u in Jalalabad te vestigen. U bent een alleenstaande, volwassen man die Pashtou en een beetje Engels spreekt en het diploma van het middelbaar onderwijs heeft behaald (CGVS 1, p. 4 – 5). Bovendien hebt u van 2002 tot eind 2007 een computerwinkel uitgebaat in het centrum van deze stad,

waar u tevens over een kamer beschikte (CGVS 1, p. 5 en p. 8). De laatste drie maanden van uw verblijf in Afghanistan verbleef u permanent in deze stad en woonde u onder meer nog bij een bevriende winkelluitbater (CGVS 1, p. 8 – 9). Gelet op uw profiel van handelaar en uw netwerk in deze stad kan in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien bovenstaande vaststellingen ben ik dan ook van oordeel dat Jalalabad in uw hoofd een redelijk intern hervestigingsoptiek biedt conform art. 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en de attesten over uw middelbaar diploma en een IT-cursus hebben enkel betrekking op uw identiteit, herkomst en scholing, die in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie staan. De foto's van uw winkel, uw licentie en de verkoopakte bevestigen dat u een winkel hebt uitgebaat in Jalalabad die nadien werd verkocht, wat in deze beslissing evenmin in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de badges van uw broer en het attest van het districtshuis dient te worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dergelijke documenten zijn derhalve enkel bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Wat betreft de foto van uw broer in het gezelschap van drie collega's dient te worden opgemerkt dat het onmogelijk is om na te gaan of de persoon van wie u beweert dat hij uw broer is, ook effectief uw broer is. Het zou even goed kunnen gaan om een verre verwant of een vriend met wie u verder geen uitstaans hebt. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk verklaarde dat uw broer Mohammed heette (Verklaring DVZ, vraag 30). Pas tijdens het gehoor op het CGVS – toen u voor het eerst documenten hebt voorgelegd om uw verklaringen te ondersteunen – verklaarde u dat uw broer Mohabat heette, wat ook de naam is die op de documenten voorkomt. De verzendingsbewijzen tonen enkel aan dat u contacten heeft in Jalalabad, wat in deze beslissing niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van het zorgvuldigheidsbeginsel en minstens van de materiële motiveringsplicht. Verder wijst verzoekende partij erop dat haar verwijdering van het Belgisch grondgebied een schending impliceert van artikel 3 EVRM.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel stukken, zonder inventaris. De Raad stelt dat de meeste stukken zich reeds in het administratief dossier bevonden.

De Raad stelt vast dat de nieuwe stukken de taskara's van zijn vader en broer en een ziekenhuisattest betreffen die allen vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling.

Per brief van 27 december 2012 bezorgt verzoeker de Raad de "beëdigde vertalingen in dit dossier". De Raad stelt vast dat bij geen enkele vertaling wordt aangegeven van welk stuk het de vertaling is.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Verzoekers verklaringen over de markt in de Amerikaanse basis zijn namelijk bijzonder vaag en zeer beperkt. Verzoeker verklaarde 14 maanden lang elke zaterdag computeraccessoires te hebben verkocht (stuk 3, gehoorverslag 26/09/2012, p. 10-12). Op die markt waren nog 20 à 25 andere handelaars aanwezig die net als hij elke zaterdag terugkwamen om hun goederen te verkopen (stuk 3, gehoorverslag 26/09/2012, p. 10-12). Op de vraag wie de andere handelaars waren die aanwezig waren op de markt, verklaarde verzoeker echter deze personen niet te kennen en zei hij enkel dat ze van overal kwamen (stuk 3, gehoorverslag 26/09/2012, p. 10). Toen hier even later op werd teruggekomen en verzoeker opnieuw werd gevraagd wie die andere handelaars waren en welke producten ze verkochten, kon verzoeker zich enkel de namen van twee andere personen herinneren die net als hij IT-producten verkochten. Verzoeker voegde hier aan toe dat enkel handelaars die dezelfde producten verkochten elkaar kenden, dat er veel mensen waren op die markt en hij zich hun namen niet meer kon herinneren omdat zijn activiteiten zich daar vier jaar geleden hebben afgespeeld (stuk 3, gehoorverslag 26/09/2012, p. 12). Toen verzoeker erop werd gewezen dat indien hij zich de namen van die handelaars niet meer herinnerde, hij zich toch nog hun verschillende kraampjes voor de geest zou moeten kunnen halen, kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat alles wat men nodig had daar werd verkocht. Van kledij tot juwelen en sierraden (stuk 3, gehoorverslag 26/09/2012, p. 13). Toen verzoeker nogmaals de mogelijkheid werd geboden om gedetailleerd de andere marktkramers en hun handelswaar te beschrijven, verklaarde verzoeker dat hij zich dit niet meer voor de geest kon halen door alle ontberingen die hij de voorbije jaren heeft doorstaan. Van iemand die 14 maanden lang wekelijks op een markt voor de Amerikaanse troepen zijn koopwaar aan de man bracht, kan, ook al is dit vier jaar geleden, redelijkerwijs worden verwacht dat hij gedetailleerd over die markt zou kunnen vertellen. Verzoeker brengt ook geen attest bij waaruit blijkt dat hij met geheugenproblemen heeft te kampen. Verzoekers verklaringen over de markt in de Amerikaanse basis in Jalalabad komen dan ook allesbehalve doorleefd over, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde activiteiten als handelaar op die markt. Waar hij in zijn verzoekschrift aangeeft dat de marktkramers niet steeds dezelfde plaats innamen en dat de uitbaters van de aanpalende kraampjes iedere keer andere personen betroffen waardoor het onmogelijk was om diepgaande contacten uit te bouwen met de andere marktkramers, kan niet ter verschoning dienen.

Verzoeker verklaarde immers dat hij 14 maanden lang elke zaterdag samen met nog 20 à 25 andere handelaars die net als hij elke zaterdag terugkwamen om hun goederen te verkopen, aanwezig was op de markt (stuk 3, gehoorverslag 26/09/2012, p. 10 - 12). Aangezien het slechts gaat om een 20 à 25 handelaars, die 14 maanden lang elke zaterdag op de markt samenkwamen, kan van verzoeker wel degelijk worden verwacht dat hij over hen en hun koopwaar gedetailleerdere informatie kan verstrekken, ook al namen de handelaars niet steeds dezelfde plaats in. Waar verzoeker herhaalt wat er op de markt allemaal verkocht wordt, weerlegt hij bovenstaande vaststellingen niet. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker beweerde activiteiten als handelaar op die markt en bijgevolg evenmin aan het door hem voorgehouden risicoprofiel. Het ambtsbericht Nederland waarnaar verzoeker verwijst en waaruit blijkt dat Afghanen die werkzaam zijn bij internationale organisaties of met buitenlandse troepen worden geïdentificeerd en aldus het risico lopen te worden ontvoerd, bedreigd of vermoord door de taliban, andere opstandelingen of criminele organisaties, is dan ook niet dienstig.

Ook aan de tewerkstelling van verzoekers broer bij het Afghaanse leger kan geen geloof worden gehecht. Verzoekers verklaringen over het werk van zijn broer bij het leger bleven eveneens bijzonder beperkt. Zo verklaarde verzoeker dat zijn broer een chauffeur was bij het nationale leger, maar wist hij niet welke rang hij had, in welke basis (stuk 9, gehoorverslag, 16/04/2012, p. 11) of in welk bataljon zijn broer zich bevond (stuk 3, gehoorverslag 26/09/2012, p. 8). Verzoeker vermoedde slechts dat zijn broer diens opleiding als soldaat in Kabul had gekregen, maar was allesbehalve zeker (stuk 3, gehoorverslag 26/09/2012, p. 8). Verzoeker legde een foto voor van zijn broer bij het leger, maar kon niet zeggen wie de collega's waren met wie zijn broer op de foto ging (stuk 9, gehoorverslag, 16/04/2012, p. 11). Verzoeker bleek zelfs geen enkele collega van zijn broer bij het leger te kennen en wist evenmin wie de commandant van zijn broer was (stuk 3, gehoorverslag 26/09/2012, p. 9). Gevraagd naar meer concrete informatie over het werk van zijn broer kon verzoeker enkel herhalen dat zijn broer chauffeur was en verklaarde hij daar verder niets over te weten (stuk 3, gehoorverslag 26/09/2012, p. 8). Met de algemene stelling dat éénieder weinig informatie kan bijbrengen over de werkzaamheden van een familielid en dat het op basis van de voorgelegde documenten vaststaat dat verzoekers broer deel heeft uitgemaakt van het Afghaanse leger weerlegt verzoeker voormelde concrete vaststellingen niet. Verzoeker weet omtrent het werk van zijn broer enkel dat deze als chauffeur was tewerkgesteld en dat hij actief was in Kabul. Van verzoeker die de tewerkstelling van zijn broer voor het Afghaanse leger overigens aangrijpt als een apart asielmotief, kan worden verwacht dat hij meer informatie kan geven omtrent de tewerkstelling van zijn broer en dan ook minstens de rang van zijn broer, het bataljon of de basis waar hij gelegerd was, kan opgeven. Gelet op verzoekers gebrekkige kennis desbetreffend maakt hij geenszins de tewerkstelling van zijn broer voor het Afghaanse leger aannemelijk.

Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoekers broer in het huis van verzoekers ouders bleef overnachten na hen een bezoek te hebben gebracht. Verzoeker stelde immers dat hijzelf, nadat de taliban dreigbrieven begonnen te sturen, zelden of nooit meer naar zijn ouders in Dago ging en dat hij als hij dit toch deed steeds vertrok in de ochtend om in de namiddag al naar Jalalabad terug te keren (stuk 9, gehoorverslag, 16/04/2012, p. 8, 18). Dat verzoekers broer er geen graten in zag om zich ondanks de herhaalde bedreigingen van de taliban in het huis van zijn ouders in Dago te overnachten, is dan ook niet aannemelijk.

Wat betreft de neergelegde documenten dient erop te worden gewezen dat zij slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas, zoals de badges van verzoekers broer en het attest van het districtshuis, worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Verzoekers taskara en de attesten over zijn middelbaar diploma en een IT-cursus hebben enkel betrekking op zijn identiteit, herkomst en scholing, die in deze niet ter discussie staan. De foto's van verzoekers winkel, zijn licentie en de verkoopakte bevestigen dat verzoeker een winkel heeft uitgebaat in Jalalabad die nadien werd verkocht, wat in deze evenmin wordt betwist. Wat betreft de foto van verzoekers broer in het gezelschap van drie collega's dient te worden opgemerkt dat het onmogelijk is om na te gaan of de persoon van wie verzoeker beweert dat hij diens broer is, ook effectief verzoekers broer is. Bovendien is de foto geheel niet duidelijk en zijn de gelaatskenmerken moeilijk te onderscheiden. De verzendingsbewijzen tonen enkel aan dat verzoeker contacten heeft in Jalalabad, wat in deze evenmin wordt betwist. In zoverre verzoeker bij het verzoekschrift nog de fotokopieën van de taskara van zijn vader en deze van zijn broer vergezeld van een vertaling voegt, is het de Raad niet

duidelijk op welke wijze deze documenten bij machte zouden zijn om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te weerleggen. Deze stukken betreffen immers louter de identiteit van verzoekers vader en zijn broer. Ook het stuk afkomstig van het ziekenhuis van Jalalabad dat de verwondingen van verzoekers vader beschrijft, geeft de omstandigheden niet weer waarin deze verwondingen werden opgelopen en is aldus evenmin dienstig ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker, buiten de foto's, enkel fotokopieën heeft neergelegd, doch geen enkel origineel stuk. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.4. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen waarbij de betrokkenen geen netwerk hebben in dit gebied. Er is *in casu* geen sprake van een gedwongen repatriëring of een gebrek aan netwerk. De Raad stelt vast dat verzoeker van 2002 tot eind 2007 een computerwinkel heeft uitgebaat in het centrum van de stad Jalalabad, waar hij tevens over een kamer beschikte (stuk 9, gehoorverslag, 16/04/2012, p. 5, 8). Gedurende drie maanden van zijn verblijf in Afghanistan verbleef verzoeker permanent in deze stad en woonde hij zelfs bij een bevriende winkeluitbater (stuk 9, gehoorverslag, 16/04/2012, p. 8-9). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad op basis van de Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad", van 23 oktober 2012 dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF